

Al seu *Teorema*, Pasolini va retratar una família incapaç d'oferir-se veritablement a l'amor messiànic, una experiència de transformació radical que resultava inconcebible des de l'acomodament (petit)burgès. Mig segle després, el Davide Carnevali ha entès que acostar-se al teorema pasolinià era una immillorable ocasió per interrogar-nos sobre allò que ha significat la recent «crisi» que ha viscut el món occidental, i molt especialment sobre la pretesa idea de «sortida» d'aquesta crisi que actualment comença a estar de moda.

Quin sentit ha tingut el col·lapse de les socialdemocràcies després de l'aparent caiguda de les ideologies? Quin ha estat l'abast del «retorn a la política» per part de la ciutadania? Carnevali ha escrit el seu teorema messiànic tenint molt en compte les sàvies advertències de Walter Benjamin sobre els perills de la socialdemocràcia, segons les quals la idea de «progrés» atribuïda a la Història de la humanitat era de fet un pervers aliat de l'aburgesament que s'estava estenent arreu del món globalitzat, prometent comoditats futures a canvi d'adoctrinament ideològic —i, per tant, de pèrdua de l'esperit crític. Uns perills de greus conseqüències ètiques, ens recorda el Davide, que es manifesten igualment en qualsevol representació estètica del món que també reforci els falsos mites del progrés.

El messies, a l'obra de Carnevali, torna a trucar a la nostra porta. La crisi, el malestar social i individual, ens hauria d'haver fet més receptius al seu adveniment. Però, més enllà de deplorar els desenganys que ens han deixat aquelles vanes promeses del consum i el benestar, serem capaços realment d'obrir-li la porta? Estarem veritablement disposats a deixar-nos violentar pel seu amor universal, radicalment lliure de qualsevol mena d'interessos?

Albert Arribas

Director de l'espectacle